

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5113/2568

พนักงานอัยการจังหวัดพะเยา โจทก์ นาย ส. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 335, ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.คุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อศาลชั้นต้นอ่านอริบายฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลจะพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ เว้นแต่คดีที่มีข้อหาในความผิดซึ่งจำเลยรับสารภาพนั้นกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะพิพากษาไปโดยไม่สืบพยานหลักฐาน และเมื่อ พ.ร.บ.คุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 30 บัญญัติให้ศาลมีอำนาจเพียงนำข้อเท็จจริงที่ปรากฏในรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสองของพนักงานคุมประพฤติมาประกอบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยทั้งสองเท่านั้น ไม่อาจนำมารับฟังในฐานะเป็นพยานหลักฐานเพื่อวินิจฉัยการกระทำของจำเลยทั้งสองตามฟ้องได้ ดังนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 5 จึงไม่อาจยกข้อเท็จจริงตามรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสองของพนักงานคุมประพฤติซึ่งขัดแย้งกับคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสองขึ้นอ้างเพื่อพิพากษายกฟ้องได้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ที่ให้ยกฟ้องจำเลยทั้งสองฐานพยายามลักไม้มะค่าโมงดังกล่าวจึงไม่ชอบ คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่าตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุจำเลยทั้งสองร่วมกันเข้าไปและร่วมกันลักไม้มะค่าโมงซึ่งปลูกไว้ในโรงเรียนบ้านสันป่าสักอันเป็นสถานที่ราชการไปโดยทุจริต ขอให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 335 จำเลยทั้งสองในการรับสารภาพตามฟ้อง ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองฐานลักทรัพย์ในสถานที่ราชการตาม ป.อ. มาตรา 335 (7) (8) วรรคสอง แต่บริเวณโรงเรียนบ้านสันป่าสักตามฟ้องเป็นเพียงสถานที่รอบอาคารที่ตั้งอาคารโรงเรียนหาใช่สถานที่ซึ่งทางราชการจัดไว้สำหรับปฏิบัติราชการของข้าราชการในโรงเรียนโดยตรงแต่อย่างใด การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันพยายามลักต้นมะค่าโมงของผู้เสียหายไปจากบริเวณโรงเรียนดังกล่าวจึงไม่ใช่การลักทรัพย์ในสถานที่ราชการอันเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 335 (8) วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335, 334, 83, 80, 33 ตรีของกลาง จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคหนึ่ง (ที่ถูก ไม่ต้องระบุ วรรคหนึ่ง) (7) (8) วรรคสอง ประกอบมาตรา 80, 83 จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 2 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 1 ปี ตรีเลื่อยโซ่ยนต์ พร้อมโซ่เลื่อย และอุปกรณ์แผ่นบังคับโซ่ ขนาด 10 นิ้ว 1 เครื่อง ของกลาง จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) วรรคแรก (ที่ถูก วรรคหนึ่ง)

ประกอบมาตรา 80, 83 จำคุกคนละ 8 เดือน จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 4 เดือน นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 5 รับฟังข้อเท็จจริงใหม่จากรายงานการสืบเสาะและพินิจแล้วพิพากษายกฟ้องจำเลยทั้งสองฐานพยายามลักไม้มะค่าโมงที่ปลูกอยู่บริเวณโรงเรียนชอบหรือไม่ เห็นว่า เมื่อศาลชั้นต้นอ่านอธิบายฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลจะพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ เว้นแต่คดีที่มีข้อหาในความผิดซึ่งจำเลยรับสารภาพนั้นกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะพิพากษาไปโดยไม่สืบพยานหลักฐาน และเมื่อพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 30 บัญญัติให้ศาลมีอำนาจเพียงนำข้อเท็จจริงที่ปรากฏในรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสองของพนักงานคุมประพฤติมาประกอบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยทั้งสองเท่านั้น ไม่อาจนำมารับฟังในฐานะเป็นพยานหลักฐานเพื่อวินิจฉัยการกระทำของจำเลยทั้งสองตามฟ้องได้ ดังนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 5 จึงไม่อาจยกข้อเท็จจริงตามรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสองของพนักงานคุมประพฤติซึ่งขัดแย้งกับคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสองขึ้นอ้างเพื่อพิพากษายกฟ้องได้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ที่ให้ยกฟ้องจำเลยทั้งสองฐานพยายามลักไม้มะค่าโมงดังกล่าวจึงไม่ชอบ ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังขึ้น อย่างไรก็ตามคดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่าตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุจำเลยทั้งสองร่วมกันเข้าไปและร่วมกันลักไม้มะค่าโมงซึ่งปลูกไว้ในโรงเรียนบ้านสันป่าสักอันเป็นสถานที่ราชการไปโดยทุจริต ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 จำเลยทั้งสองในการรับสารภาพตามฟ้อง ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองฐานลักทรัพย์ ในสถานที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (8) วรรคสอง แต่บริเวณโรงเรียนบ้านสันป่าสักตามฟ้องเป็นเพียงสถานที่รอบอาคารที่ตั้งอาคารโรงเรียนหาใช่สถานที่ซึ่งทางราชการจัดไว้สำหรับปฏิบัติราชการของข้าราชการในโรงเรียนโดยตรงแต่อย่างใด การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันพยายามลักต้นมะค่าโมงของผู้เสียหายไปจากบริเวณโรงเรียนดังกล่าวจึงไม่ใช่การลักทรัพย์ ในสถานที่ราชการอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (8) วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานนี้มานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองมีว่า สมควรลงโทษจำเลยทั้งสองสถานเบาโดยรอกการลงโทษจำคุกหรือไม่ เห็นว่า ไม้มะค่าโมงที่จำเลยทั้งสองร่วมกันตัดและพยายามลักเป็นต้นไม้ขนาดใหญ่มีราคาค่อนข้างสูง และอยู่ในเขตสถานที่ราชการ การลงมือกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองจึงเป็นการกระทำที่อุกอาจ ไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมายบ้านเมืองและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน พฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง ดังนั้นแม้จำเลยทั้งสองจะให้การรับสารภาพตลอดมาตั้งแต่ชั้นสอบสวนถึงชั้นพิจารณา วางเงินเพื่อชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายจำนวนหนึ่งอันแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองได้รู้สำนึกในความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายในความผิดที่เกิดขึ้นแล้ว และจำเลยทั้งสองไม่เคยได้

รับโทษจำคุกมาก่อนกับมีเหตุผลอื่นตามที่อ้างในฎีกา ก็ยังไม่เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสอง และโทษจำคุกที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วางเมื่อลดโทษให้แล้วคงจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 4 เดือน นับว่าเป็นคนแก่จำเลยทั้งสองมากแล้ว คดีจึงไม่มีเหตุที่จะกำหนดโทษจำคุกจำเลยทั้งสองให้เบาไปกว่านี้อีก ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณาให้ลงโทษโดยไม่รอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสองนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาในทำนองว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นความผิดฐานร่วมกันพยายามลักทรัพย์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 เนื่องจากคดีนี้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ คดีจึงไม่จำเป็นต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพ ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง และคดีไม่มีการสืบพยานมาตั้งแต่ในศาลชั้นต้น ข้อฎีกาของจำเลยทั้งสองดังกล่าวจึงขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพและไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วด้วยชอบในศาลชั้นต้นต้องห้ามมิให้ฎีกาตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบ มาตรา 252 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายืน

องค์คณะ

พรชัย พุ่มกำพล · โสภณ พรหมสุวรรณ · อัจฉรา หวังเกียรติ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5113/2568>